Kaapon Kaiku
II/2016

22. vuosikerta

http://www.rikantila.fi

SISÄLLYS

Puheenjohtajan palsta 3
Rikantilan koulun Erasmus+ -leirikoulumatka Virossa 22.5.–28.5.2016 4
Pitää vissiin ruveta kasvattamaan rantakäärmeitä 14
Mitä me oikke odoteta? 16
Onkikilpailut 31.7.2016 klo 12–14 Lutanjärvellä 17
Kylälehti 20 vuotta sitten 18

Julkaisija: Rikantilan koulun kyläyhdistys yhteistyössä Eurajoen kunnan kulttuuritoimen kanssa www.rikantila.fi

Painos: n. 155 kpl

Ilmestymisajankohdat: I Maaliskuu, II Kesäkuu, III Syyskuu, IV Joulukuu

Tilaushinta kotimaahan: 7 euroa/vuosikerta

TOIMITUS

RIKANTILA:
Tauno Perkiö
Nurkintanhuva 26
27150 EURAJOKI
puh:8682602
matkapuh: 044 7103311
sähköp: tauno.perkio@samk.fi

SAARI:
Kirsi Hassinen
Saaren kylätie 10
27150 EURAJOKI
puh: 040 5074843
sähköp: kirsi.hassinen@tvo.fi

LUTTA:
Miikka Paassilta (päätoimittaja)
Mauno Paassilta (lehden tilaukset)
Rikantilantie 25
27100 EURAJOKI
puh: 8682647
sähköp: manu47@eurajokinetti.fi

RITAVUORI:
Marja Hiltunen
Ovaskantie 24
27100 EURAJOKI
puh: 040 7170221
sähköp: hiltunen.marja@gmail.com

RIKANTILAN KOULUN KYLÄYHDISTYKSEN JOHTOKUNTA V. 2015

PUHEENJOHTAJA

Kiikola Heidi	040-7043458	Lapintie 431A	27100 Eurajoki

JÄSENET

Karjanlahti Tapani	044-5605581	Rikantilantie 231	27150 Eurajoki
Jasu Hannele	050-4079608	Lapintie 463 B	27100 Eurajoki
Pörsti Juhani	050-0824501	Rikantilantie 79	27100 Eurajoki
Vaahensalo Maria			
Mikkola Marko			
Mäenpää Anna-Mari			
Hassinen Kirsi	040-5074843	Saaren kylätie 10	27150 Eurajoki

KOULU

Koulu	(02) 8682611	Rikantilantie 194	27150 Eurajoki
Kares Minna-Mari	044-3124611		

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Tervehdys kyläläisille!

Kesä on täällä, ja tätä kirjoittaessa Avoimien Kylien tapahtuma on huomenna. Sääennuste lupaa ainakin lämpimämpää ilmaa kuin viime tapanina, niin eipä ole ainakaan paarmoja klapitalkoissa häiriönä…

Kesä menee johtokunnallakin muuten lomaillen, mutta ulkoilemme perinteisesti Lahdenperässä 8.8.2016. Kutsut jaetaan muistutuksena vielä lähempänä ajankohtaa.

Yhdistyksen toiminnassa tulee kesän aikana sellainen muutos, että iltapäiväkerhon toiminta siirtyy kunnan järjestettäväksi. Samalla Rikantilan koulun iltapäiväkerhotoiminta saadaan Eurajoen muiden koulujen iltapäiväkerhojen kanssa yhtenäiseksi. Jatkossa ohjaaja saadaan myös koulun resursseihin käyttöön.

Iltsikan toiminnassa tulikin jo kevään aikana muutoksia pitkäaikaisen iltapäiväkerhon ohjaajamme, *Kyllikki Nordlingin*, jäätyä eläkkeelle. Kiitos Kyllikille yhteisistä vuosista!

Rikantilan koulu on 2015–2018 mukana Erasmus+-projektissa, ja nyt syyskuussa onkin Rikantilan vuoro isännöidä. 3.–4.9. kylillä liikkuukin ulkomaalaisia vieraita, ja sunnuntaina 4.9. pidämme yhdistyksen puolesta laavulla nuotiossa tulta ja esittelemme vierailijoille Suomen kaunista luontoa.

Aurinkoista kesää kaikille toivottaen

— *Heidi Kiikola*, puheenjohtaja —

MAJOITUSPAIKKAA ETSITÄÄN!

Rikantilan koululle saapuu syyskuun alussa Erasmus+ -hankkeeseen liittyen opettajia Virosta, Espanjasta, Turkista ja Espanjasta. Olemme löytäneet majoituspaikan jo suurimmalle osalle vieraista, mutta löytyisikö joltakin Kaapon Kaiun lukijalta vielä majoitustilat kahdelle turkkilaiselle miesopettajalle la 3.9. — ke 7.9.? (Saapuminen on myöhään la 3.9. illalla.) Kyseeseen voi tulla myös vaikka kesämökki tai muu vierasmaja, kunhan siellä on lämmitys ja käytössä on myös wc ja suihku.

Yhteydenotot mahdollisimman pian Minna-Marille, puh. 050-5012960.

RIKANTILAN KOULUN ERASMUS+ -LEIRIKOULUMATKA VIROSSA 22.5.–28.5.2016

Sunnuntai 22.5.
Lähdimme (Essi, Daniel, Helena, Milla, Minna-Mari ja Päivi) Rauman bussiasemalta klo 5.50. Klo 8.00 kävimme syömässä jäätelöt Ykköspesällä. Saavuimme Helsinkiin klo 9.40. Odottaessamme laivan lähtöä pelasimme korttia. Pääsimme laivaan klo 11.10. Laivalla kävimme syömässä buffet-lounaan sekä shoppailemassa tax freessä. Saavuimme Viroon klo 13.10. Menimme bussilla Viron vanhaan kaupunkiin, siellä kiertelimme kävellen paikkoja ja poikkesimme parissa kojussa. Lähdimme leiripaikalle, kun tulimme takaisin bussille. Bussissa tapasimme muita oppilaita ja juttelimme heidän kanssaan. Saavuimme klo 19.50 leirikeskukseen, Pivarootsiin. Veimme tavarat huoneisiin ja lähdimme syömään. Teimme iltatoimet, ja nukkumaan mentiin klo 23.

Maanantai 23.5.
Herätys oli klo 9, teimme aamutoimet ja menimme syömään klo 10. Myös virolaiset oppilaat olivat saapuneet paikalle. Ruuan jälkeen kävimme paikat läpi ja aloimme pelata erilaisia tutustumispelejä. Kävimme pelien jälkeen uimassa Itämeressä. Ruokailu oli klo 13.30. Ruuan jälkeen pelasimme jälleen kivoja pelejä mm.turkkilaisten kehittelemää HEMSBALL-peliä. Pelien jälkeen oli vapaa-aikaa. Klo 18.30 kilpailimme ryhmissä. Se oli kaikista hyvin hauskaa, sillä teimme yhteistyötä ja puhuimme toisillemme englantia. Sen jälkeen oli iltapala klo 20.30. Pelasimme illalla vielä lentopalloa. Sinne saivat kaikki halukkaat tulla pelaamaan. Nukkumaan menimme klo 23.00.

Tiistai 24.5.
Herätys klo 8.15 ja aamutoimet. Kokoontuminen klo 8.30 ja turkkilainen aamujumppa, jonka jälkeen oli aamupala. Teimme ryhmissä erilaisia aktiviteettejä mm. suunnistusta iPadilla qr-koodeja etsien ja erilaisia tehtäviä tehden. Sitten oli vapaa-aikaa. Ruoka oli yhdeltä. Sitten lähdimme bussilla Lihulaan, siellä suunnistimme virolaisten johdolla ja yritimme löytää erilaisia paikkoja, joista olimme saaneet valokuvia. Suunnistuksen jälkeen söimme jätskit ja lähdimme takaisin Pivarootsiin. Kun saavuimme perille, oli ruoka-aika. Ruuan jälkeen oli vuorossa eri maiden tanssiesityksiä. Me suomalaiset opetimme muille Antti Tuiskun Keinutaan-biisin tanssia. Virolaiset opettivat meille Cicapon ja Kaks sammu sissepoole -tanssit. Kreikkalaisilla ja turkkilaisilla oli heidän maissaan tanssittavia perinteisiä piiritansseja, joiden rytmi nopeutui aina loppua kohti. Espanjalaisilla oli lennokasta discotanssia. Kaikki osallistuivat innokkaasti mukaan eri tansseihin. Hauskaa oli ja hiki tuli! Iltapala oli klo 20.30. Sitten piti pysyä hereillä yhteentoista asti, kun lähdettiin yökävelylle soihdut käsissä. Kaikkien piti kulkea aivan hiiren hiljaa,

hämärtyvä ilta ja soihtujen valo loivat jännittävää tunnelmaa. Nukkumaan päästiin vasta puolen yön jälkeen.

Keskiviikko 25.5.
Herätys 8.45 ja sitten suomalaisten opettajien ohjaama aamujumppa ja jumpan jälkeen aamupala. Aamupalan jälkeen oli taas ryhmissä erilaisia tehtäviä, mm. espanjalaisten opettajien järjestämä kuvataidetyöpaja, jossa tutustuttiin eri muotoihin ja piirrettiin Picasson tyylille ominaista taidetta. Sitten oli vapaa-aikaa ja ruokailu. Ruokailun jälkeen lähdimme Haapsaluun kaupunkisuunnistamaan. Saimme liikkua oman maan porukassa. Käytimme tablet-laitteita, joiden näyttöön ilmestyi aina tiettyä rastipistettä lähestyttäessä tehtävä, joka piti yhdessä ratkaista (eräänlaista gps-paikannukseen liittyvää suunnistusta). Kaupunkisuunnistuksen jälkeen suunnistimme ihan perinteiseen tapaan metsässä, kun osallistuimme paikalliseen suunnistuskilpailuun. Daniel ja Helena menivät edellä ja Milla, Essi ja Minna-Mari tulivat perässä. Päivi toimi oppaana espanjalaisille ja kreikkalaisille, jotka eivät olleet koskaan ennen suunnistaneet metsässä. Sen jälkeen palasimme Pivarootsiin, söimme iltapalan. Sitten taas iltatoimet ja nukkumaan.

Torstai 26.5.
Heräsimme klo 8.15. Sitten oli Espanjan opettajien ohjaama aamujumppa, se oli hauska. Aamujumpan jälkeen aamupala. Teimme aktiviteetteja ryhmissä aamupalan jälkeen. Päivin ja Minna-Marin toimintapisteellä muodostettiin kirjaimia eri tavoilla; ihmisistä, kivistä, kasveista, koruista, kengistä jne. Jonkun kirjaimen saattoi löytää suoraan luonnosta, esim. oksan haarasta. Ehdimme tehdä myös ihmispyramideja. Se oli hauskaa! Sitten oli ruoka. Ruuan jälkeen lähdimme bussilla Salvederen luonnonpuistoon. Siellä etsimme ryhmissä erilaisia muotoja, lehtiä, kukkasia sekä kiviä, joista otimme kuvia iPadilla. Sieltä lähdimme Metskülaan, jossa oppilaat esittelivät koulunsa. Sitten lähdimme sieltä Keemuun, siellä pääsimme kokeilemaan kelakeinua. Tämän jälkeen lähdimme takaisin. Perille päästyämme oli ruoka. Pieni tauko ja sitten kiipesimme kiipeilyseinällä. Essi, Helena ja Minna-Mari ansaitsivat Päiviltä karkkipussin, koska kiipesivät ihan ylös asti 12 metrin korkeuteen. Lentopalloakin taas pelattiin ja hauskaa oli! Sitten oli iltapala ja sen jälkeen menimme nukkumaan.

Perjantai 27.5.
Heräsimme klo 8.15. Sitten oli aamujumppa, jonka vetivät kreikkalaiset, ja aamupala sen jälkeen. Aamupalan jälkeen oli aktiviteetteja ryhmissä. Pelasimme pelejä kreikkalaisten opettajien kanssa, ja yksi opettajista näytti meille, miten tehdään leija. Aktiviteettien jälkeen oli ruoka, ja sitten menimme Matsalun kansallispuistoon. Siellä katsoimme mielenkiintoisen videon Matsalun kansallispuiston alueelta. Kävimme kahdessa maastokohteessa Matsalussa, sitten lähdimme takaisin Pivarootsiin. Kun saavuimme, oli ruoka-aika ja sen jälkeen päättäjäisseremonia, jossa saimme diplomit,

karkkia ja kosketusnäyttökynät. Tanssimme eri maiden tansseja ja katsoimme muiden maiden tekemiä esityksiä. Sitten iltapala, ja sen jälkeen hyvästeltiin virolaiset, kreikkalaiset ja espanjalaiset, jotka lähtivät leiriltä aikaisemmin kuin me.

Lauantai 28.5.
Lauantaina herätys oli puoli yhdeksältä. Aamiaisella kesti aika kauan, koska ei ollut muuta tekemistä. Vain me suomalaiset ja turkkilaiset olimme enää paikalla. Minibussilla lähdettiin kämpiltä suunnilleen kello kymmenen. Bussimatkalla ei tapahtunut mitään erikoista, mutta lämmintä oli bussissa! Sitten mentiin laivalle. Laivalla ensin vietiin matkalaukut hyttiin, sitten syömään buffettiin. Me menimme myös shoppailemaan, ja Essi ja Daniel pelasivat ilmakiekkoa. Daniel voitti 7–2. Kun tax freen ovet avautuivat, Päivi osti Essille, Helenalle ja Minna-Marille karkkipussit. Kun päästiin Helsinkiin, me menimme ratikalla Kamppiin. Kampissa on bussiasema, jonne Päivi jäi vartioimaan laukkuja kun muut kävivät Starbucksissa. Sitten Minna-Mari jäi vartioimaan laukkuja ja muut kävivät Tigerissa. Kotimatkalla piti vaihtaa bussi Huittisissa, koska mikään bussi ei mennyt suoraan Raumalle. Sitten vielä otettiin viimeinen yhteinen valokuva Rauman linja-autoasemalla ennen kuin lähdettiin kotiin. Oli oikein mukava reissu!

Kirjoittajat
— *Essi Tarkki* 5.lk, *Daniel Korkeakoski* 5.lk, *Helena Heino* 6.lk ja *Milla Kettunen* 6.lk —

Kuvia leirikoulumatkalta

Sunnuntai 22.5.

Maanantai 23.5.

Tiistai 24.5.

Keskiviikko 25.5.

Torstai 26.5.

Perjantai 27.5.

Lauantai 28.5.

Lämpimät onnittelut kaikille koulunsa päättäneille ja valmistuneille!

— Toimitus —

PITÄÄ VISSIIN RUVETA KASVATTAMAAN RANTAKÄÄRMEITÄ

Kolme vuotta sitten keväällä pihallamme luikerteli ensimmäinen keltakorvainen yksilö. Huomasin sen takapihan hiekkakäytävällä. Käärme oli ilmeisesti myös tajunnut, että sen piti lähteä takaisin päin, ja se oli jo suuntaamassa tulosuuntaan, kohti peltoa, kun Jarmo kävi nappaamassa sitä kiinni niskasta ja vauhditti kaverin matkaa.

Arvelimme, että kyseessä oli yksittäistapaus. Jostain löysin maininnan, että rantakäärmeet saattavat liikkua kauaskin vedestä, tehdä päiväretkiä. Sitä luonnehdittiin vireäksi ja omatoimiseksi käärmeeksi.

Karjatalouden hiipuessa Suomessa rantakäärmeet ovat joutuneet palaamaan alkuperäisille asuinpaikoilleen, vesistöjen ääreen. Ennen lantakasat olivat oivallisia paikkoja laskea munat, ja käärmeitä jopa houkuteltiin karjasuojiin kurittamaan jyrsijäkantaa ja niitä pidettiin elätteinä. Rantakäärme oli se ”kiltti” käärme, joka saattoi popsia myös kyyn poikasia.

Tosin muutkin sen pesimäpaikat ovat vähentyneet. Rakkoleväkasat Itämeren huonon tilan takia, ja lehtikompostit ja risukasat siksi, että pihat pidetään liian siisteinä luonnon eläinten näkökulmasta. Ylipäätään munat tarvitsevat ”osoitteen”, jossa lahoamislämpö ja kosteus hautovat niitä tasaisesti.

Elinpiirikseen tätä nykyä käärme valitsee mieluusti aurinkoisen rannan, jossa on runsaasti kasvillisuutta, ja kivikko, johon voi salamannopeasti piiloutua. Se on oivallinen uimari ja kalastaja. Sellainen on tavattu jopa 40 km päästä rannasta, ja se voi olla veden alla puolisenkin tuntia.

Käärme oli aikoinaan yleinen lähes koko maassa, pohjoisinta Suomea lukuun ottamatta, mutta nyt se on yleinen ainoastaan Lounais-Suomessa. Selvää lienee, että käärme on rauhoitettu.

Olisi hienoa kehuskella, että en pelästy rantakäärmeen, tai ylipäätään käärmeen, nähdessäni, mutta valitettavasti olen aikamoinen vellihousu jossain asioissa. Viime vuoden elokuussa äidin Nipsu-koira oli meillä hoidossa. Yhtenä iltapäivänä kurvasimme kolmistaan, minä, Väinö ja Nipsu, alapihalta autokatokseen kodinhoitohuoneen rappuja ja ovea kohti. Vaan kas, talon kulmalla meitä vastaan tuli käärme! Olikohan se käynyt pimputtamassa ovikelloa, mutta kukaan ei ollut tullut avaamaan? Hui, miten pelästyin ja huusin niin, että Laitilaan saakka kuului. Käärme oli huippunopea, kiepsahti ympäri ja sujahti rappujen alle. Raukka säikähti varmasti vielä enemmän kuin minä. Luulin vierailijaa kyyksi, koska niitä pihalla on näkynyt joka vuosi. Menin kurkkimaan oven ikkunasta, ja hetken

kuluttua käärme tuli varovasti näkyviin. Ja se oli jälleen keltakorvainen, ilmeisesti koiras, koska ei ollut kovin pitkä, tai sitten nuori yksilö. Jarmo kävi hätistelemässä sitä, mutta sehän oli turhaa. Käärme peruutti uudelleen rappujen alle. Onneksi meillä molemmilla oli sovittua menoa, ja sinä aikana vieras oli voinut rauhassa poistua.

Lokakuussa ensimmäisten pakkasten tultua pihalla oli todella pikkuinen kohmettunut käärmevauva. Se oli niin ohut, että luulin jonkun pudottaneen hiuslenkkinsä. Aikani ihmeteltyäni kerälle asettautunutta lenkkiä tajusin, että se oli todellakin käärme! Se siirrettiin pois keskeltä tietä kiven koloon huilaamaan.

Hain tietoa rantakäärmeiden lisääntymisestä. Suomessa ne munivat vain joka toinen vuosi. Poikaset kuoriutuvat elo–syyskuun vaihteessa ja ovat munan rikkoessaan 14–19 cm mittaisia. Tämä pikkuruinen oli siis sen syksyn satoa.

Ilmathan lämpenivät silloin koko loppuvuoden ajaksi, ja seuraava havainto rantakäärmeestä oli hallin metallipajasta. Seinustalla on aurinkoisella ilmalla paahtavan kuumaa, ja siihen (ehkä) lämmittelemään tullut, noin lyijykynän paksuinen yksilö oli tullut uteliaaksi ja halunnut katsella rakennusta myös sisältä. Tässä vaiheessa oli meidän mielestämme varsin todennäköistä, että jossain lähistöllä on pesä ja/tai talvehtimispaikka.

Tänä keväänä, huhtikuussa löysimme ehkä talviasunnon. Hallin päätyyn oli jostain syystä jäänyt lautakasa pressun alle. Nyt se rupesi olemaan tiellä, ja kaverini Veera sanoi vievänsä sen mielellään polttopuiksi. Kun pressua otettiin pois, sen alla luikerteli iso naaras, ja alempaa löytyi poikanen. Kasassa oli myös nahkoja. Kaikki puut eivät mahtuneet Veeran peräkärryyn, ja jäljelle jääneet peitettiin odottamaan seuraavaa noutoa.

Käärmeet olivat valinneet oleskelupaikkansa varsin fiksusti. Kasan takaa on päässyt helposti ja huomaamatta pujahtamaan valtaojalle ja luonnontilaisille alueille.

Kesäkuun alussa tuttumme Pirjo ja Jussi poikkesivat tähän kahville, ja kerroimme heille käärmejuttuja. Jussi innostui, että mennään katsomaan onko kasassa vielä asustusta. Mutta vuokralaiset olivat häipyneet ja jättäneet vain käyntikorttinsa: uuden luodun nahan.

Käärmeet joutuvat etsimään ensi syksynä uuden katollisen ja kuivan kortteerin, mutta onneksi pihallamme piisaa puukasoja, taapeleita ja ylipäätään ”ryjää”, joiden alle voi asettautua.

Yhtään kuvaa minulla ei valitettavasti ole elättikäärmeistämme.

— Marja Hiltunen —

MITÄ ME OIKKE ODOTETA?

Tosa yks ehto, kon olin koiran peräs kävelemäs, rupes tulema miälehe kaikenäkössi, oikkiastas aika filosofissi ajatuksi. Ollenek siin syy, et se ol näit ensmäissi kevässi ehtokaussi, ko tarken lähti lenkil ilma talvipomppa ja paljai päite. Aurink paistoi viäl korkkialt ja linnu pitivä aika äänt. En san, et meteli, vaik monttalai viserryst, vihellyst ja kiker-ryst kuului joka pualelt ja varsinki ko men vähä mettäpäi, poies maantiält. Enimmäkses se ol tosi kaunist kuultava ja siit tul ilosel pääl.

Paukat vaan miälehe, et ny se kevät sit o, mitä on taas koko talve varrot. Valosuut, lämppö, viherjäisyyt ja sitä linttui laulu. Ny se aik o käsil ja siit tarttis ymmärttä nautti, ennenko se taas meilt karkka.

Ihmine o siit sukkel, ko se ai odotta jottai. Vai odottak muu, jos vaa mää ole semmone? Talvel varrota kevät, syksyl joulu, päiväl ehtot ja viikol viikoloppu. Joku voi pelollakki odotta jottai, semmost mink tiätä, et se vääjämät tule ja toivo, et tulis ny jo, et olis sit ohittenki.

Laps odotta tiätyst vähä eri asioit. Synttäri taik jottai muut kiva. Tai et pääsis koulust kotti ja äit laitais maka-roonlaatikko. Ens viikolopu jäkisturnaust taik laivaristeily. Teini odotta ajokortti ja täysikäsyyt, et pääsis tekemä mitä lystä.

Vanhus, yksi eläjä, odotta, et tulis joku kylähä taik soitais, vaik edes lehti-myyjä, et saisis sen kans rupatel hetke aikka. Vaik nii yksi ei sais kettä jättä, jollai vaa eläm mene nii.

Joskus petty, kon o kaua jottai odottan, eikä se ikä tapahdukka, tai o ihan erilaist mitä etukätte kuvittel. Ussei o valloillas se satakuntalaine pessimismiki, se ei sunkka mittä -asenne. Se o siin kohta hyädylline. Jos ei korkkioi odotuksi ol, ei korkkialt puttokka.

Mut eik ihmine sit voisis ol tyytyväine, siihe mitä hetki se elä, eik ain funteerat, mitä o tulos, tai mitä tarttis tul. Hetkehe tarttis tarttu, niiko sanont kuulu, eik ain haikkail jottai muut. Sitko-elämä ei sais viättä. Sitko lapse o isoi, ko olis raha, ko olis kaunist, kosejase o valmis, ens kesän taik ens vuan… Yhtäkki sit huama, et ikkä o jo nelikymment tai viiskymment, eikä pali mittä ol kerjen tehd.

Suunnitelma o suuri nuaren, ja elämänälk kova, unelmi riittä. Sit tule lapsi, tyäkiirui ja kaikenäköst velvol-lisuut ja tekemist. Ain o valu hännä al ja tekemättömi töit. Suurin osa haalitui, ei niinkä tärkkiöi. Täytyk nurmik ol ai viimäse pääl ajet, ja lakana mankeloit? Kuka siit kiittä taik kehu?

Eik kukka kiikkustualis, harmahapsen, muistel, olik ruak joka päiv viidelt valminnas taik matonhapsu ai suaras. Olik auto pest ja imuroit ja talo hyväs maalis. Ei todellaka.

En ny tarkot sitä, et tarttis ellä ko pellos ja jättä kaik huiski haiski, mut rajas kaikel. Tarttis kerit elämän kans. Haistel kukkassi ja kuulustel, ko käki kukku suviehton. Tarkkail, kui vesi kuivu ihol uimareisu jälkke ja katto tiatosanakirjast, mink eluka jälk toi ol. Kuulustel mitä toine sano, eik näppäil sitä oma rakast kännykkät.

Ja toteutta välil unelmi, sillo elämä o elämise arvost ja kaik se elämäikkäne odottamine ei men hukkaha.

Varata se reisu taik hommata se paat, moottopyär tai uus terassi. Tai nosteta jala ylös ja ruveta lukema romaanei. Iha mitä vaa miäl teke, ain joskus. Velvollisuuksi voida toteutta sit joskus myähemminki. Joskus voi otta rennoste ja ol odottamat ja haikailemat yhtä mittä. Ol niinko ellun kana hetke aikka, sillai sopivaste.

Hyvä ja muistorikast suvi kaikil kaapolaisil! Paras ko et odot mittä, nii et pety!

— *Leena Falttu* —

Onkikilpailut 31.7.2016 klo 12–14 Lutanjärvellä

Lähtö **klo 12** kylänrannasta (Lapintie, Lutta).

Onkiminen päättyy **klo 14**. Punnitus klo 14.30 ja palkintojen jako.

Sarjat: 1. Kalansaaliin kokonaispaino; 2. suurin kala ja pienin kala.

Ota mukaan oma mato-onki ja vene. Lainaveneitä tarpeen mukaan käytössä.

T E R V E T U L O A

— Lutanjärven suojeluyhdistys —

KYLÄLEHTI 20 VUOTTA SITTEN

Edellisen numeron tapaan luomme myös nyt pienen vilkaisun tasan 20 vuoden takaiseen Kaapon Kaikuun – joka tosin vielä tuolloinkin kulki pelkästään "tiedotuslehden" nimellä. Vuosikerran 1996 kesänumerossa julistetaan itse asiassa avatuksi kilpailu uuden nimen keksimiseksi lehdelle, ja mukana on jopa irti leikattava kuponki, johon oman ehdotuksensa voi kirjoittaa. Kilpailun voittajaa odotti huikea palkinto: aito kyläyhdistyksen paita. Ilmeisesti kuitenkaan edes tämä houkutin ei riittänyt aktivoimaan ns. kansan syviä rivejä, sillä toimituksen muistitiedon mukaan ehdotuksia kilpailuun tuli tasan yksi, eikä raadin näin ollen tarvinnut vaivata voittajan valinnalla pitkään päätään. Syksystä 1996 lähtien kyläyhdistyksen lehti on sitten tunnettu nimellä Kaapon Kaiku.

Numeron II/1996 muusta sisällöstä olemme valikoineet tähän kaksi otosta. Ensimmäisessä koululaiset raportoivat keväisestä luokkaretkestään seuraavasti:

RIKANTILAN KOULUN LUOKKIS

Luokkaretkemme suuntautui tänä keväänä Tampereelle. Retkipäivä oli keskiviikko 22.5. Lähtö tapahtui aamulla jo klo 7.00. Tampereelle saavuimme noin klo 9.00. Ensimmäiseksi tutustuimme Muumimaailmaan ja kivinäyttelyyn, jotka sijaitsevat Tampereen pääkirjastossa. Kivinäyttelyssä oli monista maista tuotuja kauniita kiviä. Sieltä sai myös ostaa kauniita kiviä ja kivistä tehtyjä koruja.

Näyttelyn jälkeen siirryimme Särkänniemen alueelle ja menimme syömään Sara Hildenin taidemuseoon. Särkänniemen alueella kävimme myös Näsinneulassa, lasten eläinpuistossa, delfinaariossa, planetaariossa ja akvaariossa.

Iltapäivällä vietimme vapaa-aikaa Koskikeskuksessa, joka on suuri kauppakeskus Tampereen keskustassa. Kohti Eurajokea lähdimme klo 17.00 ja koululla olimme uupuneina klo 19.00.

Antoisan ja virkistävän luokkaretkemme kustannukset muuten hoituivat Kyläyhdistyksen järjestämien vappumyyjäisten tuotolla. Suuret kiitokset kaikille myyjäisiin osallistuneille.

--Päivi, Katariina ja Sanna --

Toinenkin juttu liittyy koulun elämään. Siinä kerrotaan, kuinka koulu oli saanut Teollisuuden Voimalta lahjoituksena ensimmäisen tietokoneensa. Pienenä selvennyksenä noiden aikojen tietotekniikkaa tuntemattomille voidaan kertoa, että tässä puheena oleva "erittäin käyttökelpoinen" kone oli ainakin suoritintyypistään päätellen jo vuonna 1996 auttamattomasti vanhentunut –

mutta lahjahevosen hampaitahan ei tunnetusti pidä katsoa; Rikantilan koulu pääsi tietokoneaikaan, ja TVO puolestaan eroon nurkissa pyörineestä poistoa odottaneesta laitteesta, jolla firman onnistui lisäksi hankkia runsaasti positiivista julkisuutta:

TVO LAHJOITTI KOULULLE TIETOKONEEN

Teollisuuden Voiman Olkiluodon ydinvoimaloissa on uusittu tietokoneita. Tässä yhteydessä TVO on lahjoittanut kouluille omasta käytöstä poistamiaan koneita. Rikantilan koulukin sai lahjoituksena koululle erittäin käyttökelpoisen koneen, 386-suorittimella varustetun Mikro Mikon. Kone on ollut kovassa käytössä loppukevään ajan

Rikantilan koulu haluaa kiittää Teollisuuden Voimaa koululle hyvin arvokkaasta lahjoituksesta.

— *Toimitus* —

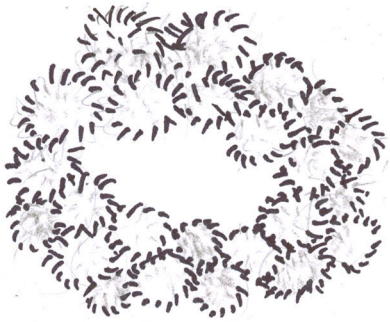

Kaapon Kaiun toimitus toivottaa lukijoille mukavaa ja aurinkoista kesää 2016!